

[Udenrigsministeren.]

landene, herunder Tyskland, forholder det sig virkelig således, som jeg sagde i går, at dette er en mere tilsyneladende end en reel udvidelse af forpligtelserne, idet de allerede eksisterende garantibestemmelser omfatter de allierede styrker i Tyskland, og der vil således i realiteten ikke finde nogen udvidelse sted og ikke være en synderlig forskel på forholdet før og efter okkupationstilstandens ophør.

Endelig udtalte det ærede medlem en bekymring over, at regeringen var med til at træffe beslutning om etableringen af Europahæren på et tidspunkt — jeg citerer det ærede medlem —:

„,hvor der fra tyske regeringskredse klart er fremsat ønske om grænserevision“.

Der er rigtigt nok kredse i Tyskland, der ønsker en revision af Tysklands grænse mod øst, men det fremgår udtrykkeligt af en resolution, som den tyske forbundsdag vedtog den 8. februar, at Tysklands forening skal gennemføres — som det hedder — „i fred og frihed“.

Når det ærede medlem beskæftiger sig med dette spørgsmål, bør han dog vist erindre, at det er Frankrig, der har været den drivende kraft i arbejdet for at tilvejebringe Europahæren for netop derigennem at finde den rette form for Tysklands deltagelse i Vesteuropas forsvar, og netop fordi Frankrig ikke fandt, at de oprindelige principper var tilstrækkeligt betryggende, fremsattes og søger man nu tanken gennemført om Europahæren. Jeg tror, at hvad Frankrig på dette område finder er tilfredsstillende for dets sikkerhed, også vil være det udfra vort synspunkt.

Jeg skal derefter vende mig til det spørgsmål, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) stillede mig: om det er regeringens hensigt at henvende sig til de tre vestlige stormagter med en opfordring svarende til den, som arbejderpartierne i de tre lande i en offentliggjort udtalelse har rettet om at få et firemagtsmøde i stand, først og fremmest til drøftelse af frie valg i Tyskland, før beslutningen træffes om Vesttysklands deltagelse i det europæiske forsvarsfællesskab.

Må jeg heroverfor sige, at om selve sagen er vi jo enige. Det er i dansk interesse, at en forhandling om Tysklands fremtid kommer i gang mellem de fire besættelsesmagter — det fremgår klart af denne debat. Imidlertid er Sovjetunionens henvendelse rettet til de tre vestmagter og ikke til Danmark, og vi ved, at vestmagterne i øjeblikket alvorligt overvejer deres svar, og at også de, ligesom arbejderpartierne, ønsker at nå et

resultat med hensyn til tilvejebringelsen af mulighed for frie valg i Tyskland. Det ville i denne situation næppe virke naturligt, om den danske regering formelig rettede en direkte henvendelse til de tre vestmagter i denne sag. Det drejer sig jo ikke om et spørgsmål direkte under Atlantpagten, men om en særlig noteveksling mellem de fire stormagter.

En henvendelse i denne situation kunne fremkalde en urigtig forestilling om et modsætningsforhold, der prompte ville blive udnyttet, men jeg forstår for så vidt det ærede medlems tale, og jeg vil svare ham, at jeg har til hensigt at instruere de danske ambassader og gesandtskaber om de udtalelser, som jeg og andre har fremsat her i tinget, således at de vil være i stand til at redegøre for regeringens og landets opfattelse overfor de regeringer, hos hvem de er akkrediteret.

Fra mange sider har man under denne debat udtalt sig for en effektiv og initiativrig indsats i De Forenede Nationers arbejde for teknisk bistand til underudviklede områder.

Det er overordentlig glædeligt, at rigsdagen så klart tillægger sin interesse for dette problem og derved stiller sig bag ved den politik, vore delegationer har fulgt i De Forenede Nationer, hver gang spørgsmålet har været drøftet, også når det gjaldt at yde positive bidrag.

Når spørgsmålet om yderligere bidrag fra dansk side nu rejses, er det måske ikke urimeligt — også når vi taler om de økonomiske udgifter — at gøre opmærksom på, at Danmark netop i disse år har sin særlige opgave med hensyn til bistand til de underudviklede områder — en bistand, vi yder direkte, og som ikke har noget modstykke i Norge og Sverige; jeg tænker naturligvis på gennemførelsen af det store udviklings- og organisationsprogram for Grønland. Selvom det drejer sig om en del af det danske rige, drejer det sig dog om at føre et folk frem til en rigere udvikling og bør ikke holdes udenfor en bedømmelse af dansk indsats med hensyn til de underudviklede lande. Dette arbejde iværksattes med millionudgifter for den danske stat, større, end nogen anden stat yder, tror jeg, i øjeblikket til et sådant bestemt begrænset område, og med indsats af en række dygtige danske.

Dette forhindrer imidlertid ikke, at regeringen gerne vil overveje, om der samtidig er mulighed for en mere vidtgående deltagelse, eventuelt et særligt danskpræget initiativ, indenfor rammerne af FN. Jeg nævnte i går den tanke, vi allerede sidste efterår forelagde i FNs plenarforsamling: